

силенъ бѣхъ, какво ще ме е страхъ, — но си помислихъ, каква ще е тази живина, после, както бѣхъ уморенъ, заспалъ съмъ, безъ да усѣтя. Колко време съмъ спалъ, не знамъ. По едно време се събуждамъ. Гледамъ: нито свѣтло, нито тъмно, едни голѣми колелета се въртятъ, едни вжжа висятъ и гърми... Де съмъ, не мога да разбера. И едни очи ме гледатъ, черни като трънки, свѣтли. Хà сега де! — думамъ си и скачамъ. Какво да видя? Очи ме гледали, наистина, но тѣ не били толкозъ близо. Едно момиче, тънко, високо, съ две дебели плитки на плещитѣ си, работѣше около камъка. Гледахъ я какъ посѣга ту за туй, ту за онуй, какъ снагата ѝ се огъва и вие като фиданка. Погледна къмъ мене и се засмѣ: лицето ѝ бѣ възчерно, пълничко, веждитѣ ѝ като изписани, очитѣ ѝ черни, свѣтятъ — сжщитѣ очи, които бѣхъ видѣлъ още докато бѣхъ съненъ.

— Събуди ли се? — каза. — Добре, че се събуди. Стига сж ти стърчали краката като на умрѣлъ. Хайде ела да помагашъ, че твойто брашно се мели.

Отидохъ къмъ камъка. По-настрана, завитъ съ кожа си, хъркаше Казака. До него имаше празни сахани, трохи, оглозгани кокали и едно черно шише, търкулнато на земята.

— Какво го гледашъ? — рече момичето. — Дѣдо нѣма да стане скоро. Я ела дръжъ